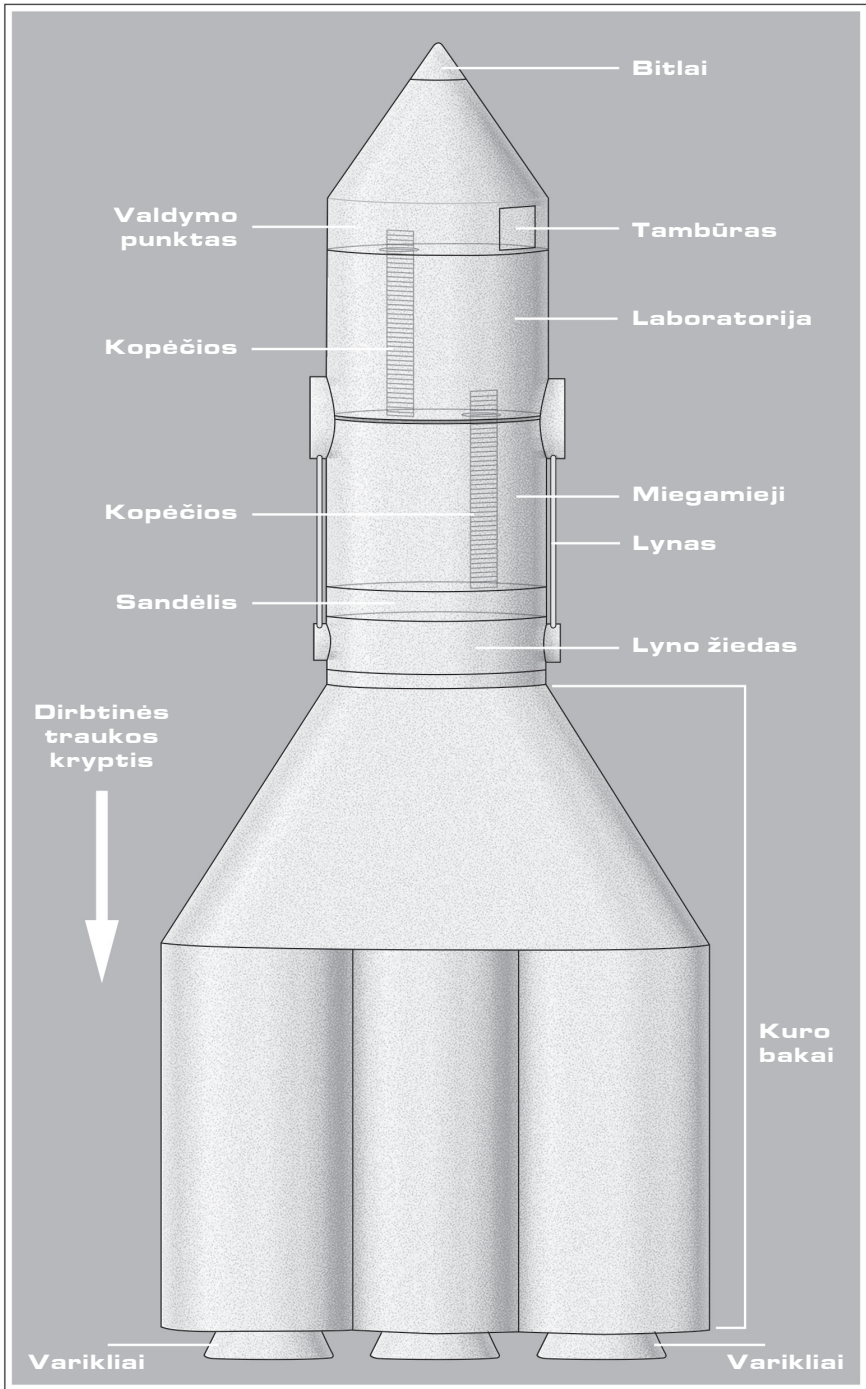
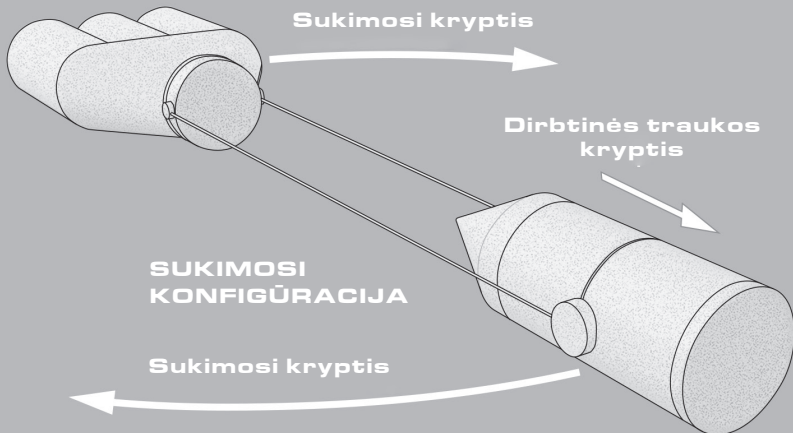
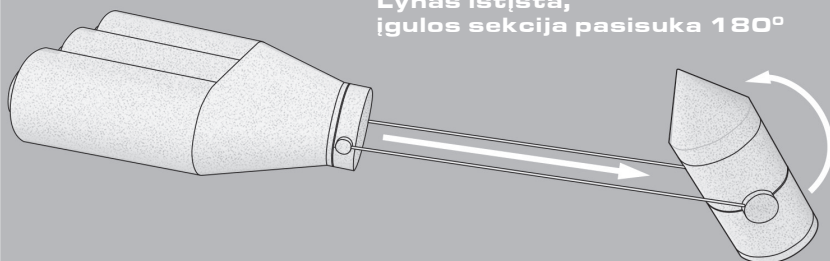
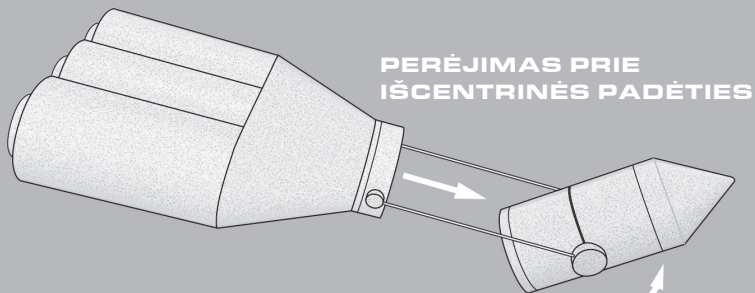
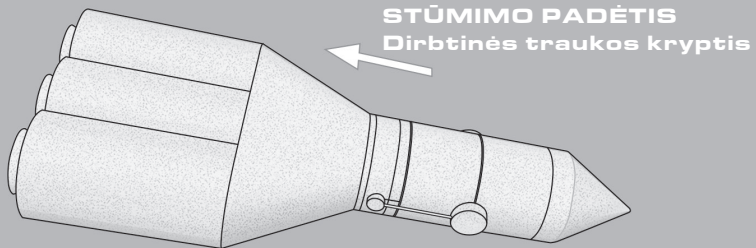

Johnui, Paului, George'ui ir Ringo

1 SKYRIUS

– Kiek bus dukart du?

Klausimas erzina. Aš pavargęs. Vėl nugrimztu į miegą.

Po kelių minučių vėl girdžiu:

– Kiek bus dukart du?

Švelnus, bejausmis moteriškas balsas, lygiai toks pat kaip ir aną kartą. Tai kompiuteris. Mane kamuoja kompiuteris. Tik dar labiau erzina.

– Plk mn rmbje, – atsiliepiu ir pats nustembu. Norėjau pasakyti „Palik mane ramybėje“, – mano nuomone, visai prasmingas atsakymas, – bet neapsiverčia liežuvis.

– Neteisingai, – sako kompiuteris. – Kiek bus dukart du?

Pabandyšime eksperimentą. Tarkime, pirma pasisveikinsiu.

– Svks, – sakau aš.

– Neteisingai. Kiek bus dukart du?

Kas dedasi? Norėtuši sužinoti, bet nežinau, nuo ko pradėti. Nieko nematau. Išskyrus kompiuterį, nieko ir negirdžiu. Nejaučiu irgi nieko. Ne, taip nėra. Kažką jaučiu. Guliu. Ant kažko minkšto. Lova.

Manau, kad esu užsimerkęs. Tada dar ne taip blogai. Tereikia atsimerkti. Pabandau, bet niekas nesikeičia.

Kodėl negaliu atsimerkti?

Atsimerk.

Naaa... atsimerk!

Atmerk akis, po velnių!

O! Šįkart pajutau virptelėjimą. Vokai sujudėjo.

Atsimerk!

Mano vokai slenka aukštyn, tinklainę užlieja akinanti šviesa.

– Dve! – sakau ir sukaupiu visas jėgas, kad jie vėl nenusileistų. Aplink baltuma su įvairiais skausmo atspalviais.

– Užregistruotas akių judesys, – kalba mano kankintojas. – Kiek bus dukart du?

Baltuma silpnėja. Akys prisitaiko. Pradedu matyti formas, bet kol kas pro miglą. Pažiūrėkime... ar galiu judinti rankas? Ne.

Kojas? Irgi ne.

Bet galiu judinti žandikaulį, ar ne? Juk kažką sakiau. Ne ką prasmingo, bet vis tiek šis tas.

– Ktrrrr.

– Neteisingai. Kiek bus dukart du?

Pavidalai ryškėja. Aš lovoje. Lyg ir... ovalo formos.

Apšviestas šviesos diodų lempučių. Kameros lubose stebi kiekvieną mano judesį. Baisoka, bet daugiau nerimo kelia mechaninės rankos.

Nuo lubų kabo dvi poliruoto plieno armatūros. Kiekvienoje, pirštų vietoje, rinkinys įvairių baugių instrumentų. Nesakyčiau, kad man tai patinka.

– Kk...eee...trrrri... – sakau. Kas bus?

– Neteisingai. Kiek bus dukart du?

Prakeikimas. Sutelkiu visą valią ir visas jėgas. Be to, ima panika. Gerai. Tuo irgi pasinaudosiu.

– Ktri, – pagaliau išstenu.

– Teisingai.

Ačiū Dievui, galiu kalbėti. Beveik.

Atsidūstu. Palauk – kontroliuoju savo kvėpavimą? Įkvepiu. Sąmoningai. Perši burną. Ir gerklę. Bet čia mano peršėjimas. Aš tai valdau.

Mano burną dengia kvėpavimo kaukė. Spaudžia skruostus, nuo jos kažkur virš galvos driekiasi žarna.

Ar galiu pasikelti?

Ne. Bet galiu šiek tiek pajudinti galvą. Matau savo kūną. Esu nuogas ir apraizgytas daugiau visokių žarnelių, negu galiu suskaičiuoti. Po vieną kiekvienoje rankoje, po vieną abiejose kojose, viena įsmeigta į mano „vyrišką aparatą“, dvi dingsta kažkur po šlaunimis. Spėju, kad bent jau viena iš jų baigiasi ten, kur saulė niekada nešviečia.

Nieko gero.

Negana to, aš visas aplipintas elektrodais. Sensorių lipdukais, kaip EKG, tik ant viso kūno. Visa laimė, kad jie tik kūno paviršiuje, o ne sukišti man į vidų.

– Kr... – kriukteliu ir bandau iš naujo. – Kur... aš?

– Kiek bus kubinė šaknis iš aštuonių? – klausia kompiuteris.

– Kur aš? – pakartoju. Šįkart lengviau.

– Neteisingai. Kiek bus kubinė šaknis iš aštuonių?

Giliai įkvepiu ir pamažu sakau:

– Dukart e, pakelta du pi i.

– Neteisingai. Kiek bus kubinė šaknis iš aštuonių?

Mano atsakymas nebuvo neteisingas. Tik norėjau patikrinti, kokio protingumo tas kompiuteris. Atsakymas: nedidelio.

– Du, – sakau.

– Teisingai.

Laukiu daugiau klausimų, bet kompiuteris, atrodo, liko patenkintas.

Pavargau. Vėl nugrimztu į miegą.

Nubundu. Kiek laiko miegojai? Turbūt ilgai, nes jaučiuosi pailsėjęs. Akys atsiveria be pastangų. Pažanga.

Bandau pajudinti pirštus. Jie juda, kaip jiems liepiama. Tvarka. Pagaliau kažkur pajudėjome.

– Užregistruotas rankos judesys, – sako kompiuteris. – Nejudėkite.

– Ką? Kodėl...

Artėja mechaninės rankos. Juda labai sparčiai. Man dar nespėjus susivokti, atjungė nuo manęs daugumą žarnelių. Nieko nepajutau. Bet oda vis tiek lyg apmirusi.

Liko tik trys vamzdeliai: lašelinės adata rankoje, žarnelė šiknoje ir kateteris. Man kaip tik labiausiai norėjosi, kad atjungtų tuos du pastaruosius, bet tiek jau to.

Pakeliu dešinę ranką ir leidžiu jai kristi atgal į lovą. Tą patį pakartuju su kairiąja. Abi velniškai sunkios. Darau tai dar keletą kartų. Mano rankos raumeningos. Todėl nesuprantama. Greičiausiai ištiko kokia nors rimta medicininė nelaimė, ir aš šioje lovoje jau seniai. Jei ne, kam jie apkarstytų mane visu tuo šlamštu? Bet raumenys tada atrofuočiusi, ar ne?

Be to, kur gydytojai? Arba ligoninės garsai? Ir kodėl tokia lova? Ji ne stačiakampė, o ovali. Negana to, atrodo, pritvirtinta ne prie grindų, bet prie sienos.

– Ištraukite... – kalbu lėtai, vis dar šiek tiek pavargęs. – Išimkite žarneles...

Kompiuteris tyli.

Dar pakilnoju rankas. Judinu kojų pirštus. Akivaizdžiai pradėdu atsigauti.

Sulenkiau kelius. Jie lankstosi. Pakeliu kojas. Jos irgi iš pažiūros stiprios. Ne tokios raumeningos kaip kultūristų, bet vis tiek per svei-

kos gulinčiam mirties patale. Kita vertus, nesu tikras, kokio storumo jos turėtų būti.

Atsiremiu delnais į lovą ir stumiuosi. Liemuo pakyla. Aš tikrai keliuosi! Tai reikalauja visų mano jėgų, bet nepasiduok. Man judant, lova šiek tiek sūpuoja. Lovoms tai, be abejo, nebūdinga. Dar kiek pakylėjęs galvą, matau, kad ovalios lovos galvūgalis ir kojūgalis tvirtais varžtais prisukti prie sienų. Tam tikras kietas hamakas. Keista.

Netrukus sėdžiu ant savo užpakalio žarnelės. Ne pats maloniausias pojūtis, bet ar gali žarnelė užpakalyje būti malonu? Dabar geriau viską matau. Neįprasta ligoninės palata. Sienos atrodo iš plastiko, patalpa apskrita. Ryškiai balta šviesa sklinda iš šviesos diodų lubose.

Prie sienų pritvirtinti dar du gultai, kiekviename po pacientą. Mus išdėstė trikampiu, o Kankinimo Rankos kabo nuo lubų centre. Mano supratimu, jos skirtos mums visiems, nors savo kaimynų negaliu matyti – jie nugrimzdę į patalus, kaip ką tik buvau ir aš.

Durų nėra. Tik kopėčios ant sienos. Jos veda prie... liuko? Jis apvalus ir turi apvalią rankeną centre. Taip, panašu į liuką. Kaip povandeniniame laive. Gal mes trys pasigavome kažkokią užkrečiamą ligą? Gal čia hermetiška karantino patalpa? Sienoje matyti kelios ventiliacijos angos, justiški šioks toks oro judėjimas. Aiškiai reguliuojama aplinka.

Nuleidžiu vieną koją nuo lovos krašto, lova supasi. Mechaninės rankos tiesiasi prie manęs. Aš atsilošiu, bet jos sustoja ir kabo šalia. Turbūt kad pagautų mane, jei griūčiau.

– Užregistruotas viso kūno judesys, – sako kompiuteris. – Kuo jūs vardu?

– Čia toks pokštas? – klausiu.

– Neteisingai. Bandome dar kartą: kuo jūs vardu?

Aš išsižioju ketindamas atsakyti:

– Mmm...

– Neteisingai. Trečias bandymas: kuo jūs vardu?

Tik dabar suvoki, kad nežinau, kas esu. Ką daryti? Aš neprisi-
menu nieko.

– Mmm... – mykiu.

– Neteisingai.

Mane užplūsta nuovargio banga. Faktiškai tai net gana malonu.
Panašu, kad kompiuteris per lašelinę suleido migdomųjų.

– ...pala, pala... – bandau pasipriešinti.

Mechaninės rankos švelniai paguldo mane atgal į lovą.

Kai vėl nubundu, viena mechaninė ranka man ant veido. Ką ji čia
daro?!

Apstulbęs sudrebu. Ranka pasitraukia ir grįžta į savo vietą pa-
lubėje. Apsičiupinėjus veidą, ar nesužalotas. Vienoje pusėje barzdos
šeriai, kita – lygi.

– Jūs mane skutote?

– Užregistruota sąmonė, – sako kompiuteris. – Kuo jūs vardu?

– Vis dar nežinau.

– Neteisingai. Antras bandymas. Kuo jūs vardu?

Mano oda balta, aš vyras, kalbu angliškai. Pabandykime atspėti.

– D... Džonas?

– Neteisingai. Trečias bandymas. Kuo jūs vardu?

Ištraukiu sau iš rankos lašelinės adatą:

– Pabučiuok man į šikną.

– Neteisingai, – link manęs tiesiasi mechaninės rankos; išsiritu
iš lovos, o tai yra klaida, nes visos kitos žarnelės tebėra prijungtos.

Vamzdelis iškrinta iš užpakalio, nė nepajuntu. Vis dar pripūstas
kateteris ištrūksta iš mano lytinio organo. O tai labai skausminga.
Tarsi išsisiotum golfo kamuoliuką.

Aš spiegiu ir raitausi ant grindų.

– Fizinis sužalojimas, – sako kompiuteris.

Rankos bando mane sugauti. Ropoju bandydamas pabėgti. Palendu po viena lovų. Rankos nepasiekia, bet nepasiduoda. Laukia. Jas valdo kompiuteris. Nepanašu, kad joms išsektų kantrybė.

Atsiremiu pakaušiu į grindis ir bandau atgauti kvapą. Po valandėlės skausmas nuslūgsta, ir aš nusišluostau ašaras.

Neturiu jokios nuovokos, kas dedasi.

– Ei! – šaukiu. – Jūs ten, nubuskit!

– Kuo jūs vardu? – klausia kompiuteris.

– *Žmonės*, nubuskite, prašau. Bent vienas.

– Neteisingai, – sako kompiuteris.

Tarp kojų taip skauda, kad mane apima juokas. Viskas taip absurdiška. Be to, pradeda veikti endorfinai ir svaigina. Žiūriu į kateiterį prie savo gulto. Negaliu patikėti. Toks daiktas tilpo į mano šlapiamo kanalą? Nieko sau!

Ištrūkdamas kažką sužalojo. Ant grindų plona raudona linija. Plona raudona linija...

Aš išgėriau kavą, įsimečiau burnon paskutinį sumuštinio kąsnį ir pamojau padavėjai, kad atneštų sąskaitą. Pusryčiaudamas namie, užuot kasryt ėjęs į kavinę, sutaupyčiau pinigų. Gal visai nebloga mintis atsižvelgiant į menką mano uždarbį. Tačiau nekenčiu gaminti ir dievinu kiaušinienę su lašinukais.

Padavėjas linktelėjo ir nuėjo prie kasos. Bet kaip tik tą akimirką įėjo ir atsisėdo kitas klientas.

Žiūriu į laikrodį. Tik šiek tiek po septynių ryto. Laiko yra. Mėgstu ateiti į darbą septintą dvidešimt, kad spėčiau pasiruošti dienai, bet faktiškai manęs ten nereikia iki aštuonių.

Išsitraukiau telefoną ir patikrinau elektroninį paštą.

KAM: Astronomijos įdomybės astrosmalsuolis@scilists.org

NUO: Dr. Irina Petrova ipetrova@gaoran.ru

TEMA: Plona raudona linija

Pašnairavau į ekraną. Maniau, kad esu pasitraukęs iš to sąrašo. Tolima praeitis. Pernelyg daug laiškų negaudavau, o tai, kas ateidavo, jeigu atmintis neapgauna, buvo gana įdomu. Būrys astronomų, astrofizikų ir kitų tos srities specialistų, diskutuojančių apie viską, kas jiems pasirodydavo keista.

Pažvelgiau į padavėją – klientai turėjo aibę klausimų apie valgiaraštį. Tikriausiai ar „Sally“ valgykla neturi vegetariškos žolės be glitimo ar panašiai. Gerieji San Fransisko gyventojai kartais klausinėdavo panašių dalykų.

Teko palūkėti, tad perskaičiau elektroninį laišką.

Sveiki, specialistai. Aš esu daktarė Irina Petrova ir dirbu Pulkovo observatorijoje Sankt Peterburge, Rusijoje.

Rašau jums su prašymu padėti.

Pastaruosius dvejus metus mano darbas susijęs su infraraudonaisiais spinduliais, sklindančiais iš tarpžvaigždinių ūkų. Esu atlikusi kruopščius kelių konkrečių diapazonų stebėjimus. Aptikau keistą dalyką – ne ūke, o čia, mūsų Saulės sistemoje.

Čia esama labai labai silpnos, bet registruojamos linijos, kuri sklaidžia infraraudonuosius spindulius 25,984 mikronų banga. Atrodo, kad sklaidžia tik to ilgio spinduliuotę, be jokių pokyčių.

Prisegu „Excel“ lentelę su savo duomenimis. Aš taip pat pridėjau kelias duomenų interpretacijas kaip trimačius modelius.

Modelyje jūs pamatysite, kad kreivė yra arka, 37 milijonus kilometrų kylanti tiesiai iš šiaurinio Saulės ašigalio. Tada ji aštriai nulinksta žemyn ir tolyn nuo Saulės, link Veneros. Aukščiausiam arkos taške debesis išsiskleidžia piltuvėlio pavidalu. Ties Venera arkos skerspjūvis beveik tokio pat platumo kaip pati planeta.

Infraraudonasis švytėjimas labai silpnas. Man tik todėl pavyko jį pastebėti, kad ūkų infraraudoniesiems spinduliams aptikti naudojausi ypatingo jautrumo įranga.

Norėdama įsitikinti, paprašiau Atakamos observatorijos Čilėje – mano nuomone, geriausios infraraudonųjų spindulių observatorijos pasaulyje – patikrinti mano atradimą. Jie patvirtino.

Infraraudonieji spinduliai tarpplanetinėje erdvėje gali būti dėl įvairių priežasčių. Kosminės dulkės ir kitokios dalelės gali atspindėti saulės šviesą. Arba koks nors molekulinis junginys gali absorbuoti energiją ir skleisti ją infraraudonajame ruože. Tai netgi paaiškintų, kodėl visi tie spinduliai vienodo bangos ilgio.

Arkos forma ypač įdomi. Pirma mano mintis buvo, kad tai dalelių rinkinys, judantis pagal magnetinio lauko linijas. Tačiau Venera neturi jokio magnetinio lauko. Nei magnetosferos, nei jonosferos, nieko. Kokia jėga priverstų daleles išlinkti kaip tik tenai? Ir kodėl jos turėtų švytėti?

Iš anksto dėkoju už bet kokius pasiūlymus ir teorijas.

Po velnių, kas čia?

Viską prisiminiau iškart. Iškilo galvoje be jokio perspėjimo.

Nemažai apie save sužinojau. Gyvenu San Fransiske – prisiminiau. Mėgstu pusryčius. Taip pat kadaise domėjausi astronomija, o dabar jau ne?

Turbūt smegenys nutarė, jog man baisiai svarbu prisiminti tą elektroninį laišką, o ne tokį paprastą dalyką kaip *mano paties vardas*.

Pasąmonė stengiasi man kažką pasakyti. Kraujo dryželis turėjo man priminti to laiško antraštę „Plona Raudona Linija“. Bet kaip tai susiję su manimi?

Išsiropščiau iš palovio ir sėdžiu pasienyje. Rankos tiesiasi link manęs, bet vis dar nepasiekia.

Laikas pasižiūrėti į savo palatos bendrus. Nežinau, kas aš ir kodėl esu čia, tačiau bent jau ne vienas, ir jie... mirę.

Taip, akivaizdžiai negyvi. Tas, kuris arčiau manęs, atrodo, moteris. Sprendžiant iš ilgų plaukų. Bet apskritai tai beveik mumija. Kaulai aptraukti išdžiūvusia oda. Jokio kvapo. Niekas nepūva. Panašu, kad ji mirusi labai seniai.

Žmogus kitoje lovoje buvo vyras. Atrodo, kad jis miręs dar seniau. Jo oda ne tik sausa ir sukietėjusi, bet jau byra.

Taigi esu su dviem lavonais. Man turėtų būti šlykštu ir baisu, bet nėra. Jie iškeliavo taip seniai, kad jau nebeatrodo kaip žmonės. Greičiau kaip Helovino dekoracijos. Tikiuosi, nė vienas jų nėra artimas mano draugas. O jeigu vis dėlto taip, gal pavyks neprisiminti.

Lavonai, aišku, kelia nerimą, bet aš labiau būgštauju, kad jie čia taip seniai. Net jeigu čia karantino zona, numirėlius išneštų, ar ne? Kažkas čia ne taip. Labai ne taip.

Stojusi. Tai vyksta lėtai ir reikalauja didelių pastangų. Atsiremiu į ponios Mumijos lovos kraštą. Lova supasi, o sykiu su ja ir aš, bet stačias.

Mechaninės rankos bando mane pagauti, bet aš vėl prisiploju prie sienos.

Esu tikras, kad buvau ištiktas komos. Taip. Juo daugiau apie tai galvoju, tuo labiau esu tikras.

Neturiu supratimo, kaip seniai aš čia, bet jeigu atsidūriau vienu metu su palatos draugais, tada senokai. Patrinu savo pusiau nuskustus skruostus. Tos rankos pritaikytos ilgalaikiam sąmonės netekimui. Įrodymas, jog tai buvo koma.

Gal pavyktų pasiekti tą liuką?

Žengiu žingsnį. Antrą. Tačiau tada susmunku ant grindų. Per sunku. Reikia pailsėti.

Kodėl man taip silpna, nors raumenys visai stiprūs? Ir jeigu buvau ištiktas komos, iš kur tada tie raumenys? Dabar turėčiau būti kaip šeiva, sunykusi būtybė, o ne tvirtas jautis.

Neturiu jokio žaidimo plano. Ką daryti? Ar tikrai sergu? Turiu omenyje, jog jaučiuosi šūdinai, bet ne kaip ligonis. Manęs nepykina. Neskauda galvos. Nepurto karštinė. Jeigu nesergu, kodėl tada buvau ištiktas komos? Fizinė trauma?

Apsičiupinėju galvą. Jokių gumbų, randų ar tvarsčių. Visas mano kūnas atrodo sveikas. Daugiau nei sveikas. Kaip sportininko.

Norėtusi nusenūsti, tačiau susivaldau.

Laikas pabandyti antrą kartą. Prisiverčiu atsistoti. Tarsi keltum štangą. Bet šįkart kiek lengviau. Aš vis labiau atsigaunu (viliuosi).

Nugara remiuosi į sieną ir stumiuosi pasieniu. Rankos vis bando mane sučiupti, bet nepasiekia.

Aš uždusęs, švokščiu. Tarsi bėgčiau maratoną. Gal kokia plaučių infekcija? Gal esu izoliatoriuje savo paties labui?

Pagaliau pasiekiu kopėčias. Prisitraukiu arčiau ir sučiumpu vieną skersinį. Taip silpna. Kaip užsiropšiu dešimties pėdų kopėčiomis?

Dešimties pėdų kopėčios.

Mąstau britų sistemos vienetais. Greičiausiai esu amerikietis. Arba anglas. O gal kanadietis. Kanadiečiai naudojami pėdomis ir coliais trumpiems atstumams.

Klausiu savęs: kaip toli Niujorkas nuo Los Andželo? Mano instinktyvus atsakymas: 3000 mylių. Kanadietis atsakytų kilometrais. Taigi esu arba amerikietis, arba britas. Bet galiu būti ir iš Liberijos.

Žinau, kad Liberija naudojami britų sistema, bet nežinau savo vardo. Tai erzina.

Giliai įkvepiu. Kabu ant kopėčių ir, laikydamasis abiem rankomis, statau pėdą ant apatinio skersinio. Prisitraukiu. Procesas nelengvas, bet man pavyksta. Dabar abi pėdos ant apatinio skersinio. Pasistiebiu ir čiumpu kitą skersinį. Gerai, darau pažangą. Toks jausmas, kad visas kūnas švininis – viskas reikalauja milžiniškų pastangų. Bando prisitraukti, bet rankos per silpnos.

Krintu aukštiekninkas nuo kopėčių. Tai bus skausminga.

Tačiau neskauda. Mechaninės rankos pagauna mane ore, nes kritau į jų pasiekiamą zoną. Jos nepražiopsojo. Gražina mane į lovą ir užkloja, tarsi vaiką migdanti motina.

Žinote ką? Aš visai patenkintas. Esu pernelyg nuvargęs, ir gulėti ne taip jau blogai. Lova lengvai supasi, tai malonu. Mane graužia mintis apie tai, kaip nukritau nuo kopėčių. Mintyse pakartojau procesą. Negaliu pagauti, kas ne taip, bet kažkas tikrai ne taip...

Hm.

Užmiegu.

– Valgyk!

Man ant krūtinės dantų pastos tūbelė.

– A?

– Valgyk, – kartoja kompiuteris.

Pakeliu tūbelę. Balta su juodu užrašu: 1 DIENA – 1 MAISTAS.

– Kas tai, po velnių? – klausiu.

– Valgyk.

Atsuku dangtelį ir pauostau: kvepia skaniai. Burna prisipildo seilių. Tik dabar suprantu, koks esu alkanas. Suspaudžiu tūbelę, iš jos veržiasi bjaurus rudas dumbblas.

– Valgyk.

Kas aš toks, kad ginčyčiausi su kraupiu kompiuteriniu prižiūrėtoju mechaninėmis rankomis? Atsargiai palaižau tą masę.

Ak, viešpatie, ji nuostabi! Nelyginant tirštas padažas, tik ne toks riebus. Išspaudžiu jo daugiau tiesiai sau į burną ir mėgaujuosi. Pri-siekiu, geriau už seksą.

Žinau, kas dedasi. Sakoma, kad alkis geriausias prieskonis. Kai esi išbadėjęs, smegenys dosniai paskatina, kad valgai. „Geras vaikas, – sako jos, – kurį laiką dar nemirsime!“

Mozaikos plytelės gulasi į savo vietas. Jeigu ilgai buvau ištiktas komos, turėjau būti maitinamas. Kai nubudau, nebuvo jokios žar-

nelės į skrandį, tad greičiausiai mane maitino per žarnelę stemplėje. Tai mažiausiai skausmingas metodas maitinti ligonį, kuris pats negali valgyti, bet neturi virškinimo problemų. Be to, virškinimo sistema lieka aktyvi ir sveika. Sykiu tai paaiškina, kodėl tos žarnelės nebuvo man nubudus. Jeigu įmanoma, privalu ją ištraukti, kol ligo-
nis dar neatgavo sąmonės.

Iš kur tai žinau? Aš gydytojas?

Išspaudžiu sau į burną dar gurkšnį padažo. Skanu. Nuryju. Ne-
trukus tūbelė tuščia. Pakeliu ją aukštyn:

- Galima daugiau?
- Maitinimas baigtas.
- Bet aš alkanas! Duokite dar vieną!
- Maisto apimtis pasiekta.

Prasminga. Dabar mano virškinimo sistema pratinasi prie
minkšto maisto. Geriau nesikarščiuoti. Jeigu gausiu tiek maisto, kiek
noriu, tikriausiai pasijusiu prastai. Kompiuteris žino, ką daro.

- Duokite daugiau maisto! – velniop logiką, kai esi alkanas.
- Maisto apimtis pasiekta.
- Fu!

Bet jaučiuosi kur kas geriau negu pirma. Maistas išsyk suteikė
energijos, be to, pamiegojau.

Išsiritu iš lovos pasiruošęs šokti į pasienį, tačiau rankos nekrei-
pia į mane dėmesio. Kai įrodžiau, kad galiu valgyti, spėju, jog lei-
džiama išlipti iš lovos.

Esu nuogas. Nejauku. Žinau, kad aplinkiniai mirę, bet vis tiek.

- Gal galėčiau ką nors apsilvilti?

Kompiuteris tyli.

- Gerai. Jeigu taip norite.

Nutraukiu nuo lovos paklodę ir apsivynioju. Užsimetu kampa
už nugaros sau per petį ir surišu su priekiniu kampu. Toga.

– Užregistruotas vaikščiojimas, – sako kompiuteris. – Kuo jūs
vardu?